

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

64. årgang

20. september 2021

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2021/C 382/01 Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* 1

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2021/C 382/02 Sag C-791/91: Domstolens dom (Store Afdeling) af 15. juli 2021 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen (Traktatbrud – disciplinærordning, der finder anvendelse på dommere – retsstat – dommeres uafhængighed – effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten – artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – disciplinærforsøelser, som skyldes retsafgørelses indhold – uafhængige disciplinære retsinstanser, som er oprettet ved lov – overholdelse af en rimelig frist og af retten til forsvar i disciplinærsager – artikel 267 TEUF – begrænsning af de nationale retters ret og forpligtelse til at forelægge Domstolen anmodninger om præjudiciel afgørelse) 2

2021/C 382/03 Sag C-911/19: Domstolens dom (Store Afdeling) af 15. juli 2021 — Fédération bancaire française (FBF) mod Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Frankrig) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 263 TEUF og 267 TEUF – EU-retsakt, som ikke er juridisk bindende – domstolsprøvelse – Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) retningslinjer – produktudviklings- og produktstyringsprocesser for detailbankprodukter – gyldighed – EBA's kompetence) 3

2021/C 382/04	Sag C-262/21 PPU: Domstolens dom (Første Afdeling) af 2. august 2021 — A mod B (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein oikeus — Finland) [Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabs-sager og i sager vedrørende forældreansvar – forordning (EF) nr. 2201/2003 – anvendelsesområde – artikel 2, nr. 11) – begrebet »ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse af barnet« – Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 – anmodning om tilbagegivelse af et lille barn, hvis forældre har fælles forældremyndighed – tredjelandsstatsborgere – barnets og dets mors overførsel til den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i henhold til forordning (EU) nr. 604/2013 (Dublin III)]	4
2021/C 382/05	Sag C-81/20: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 22. juni 2021 — SC Mitliv Exim SRL mod Agenția Națională de Administrare Fiscală og Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunalul București — Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, og artikel 99 i Domstolens procesreglement – moms – direktiv 2006/112/EF – grundlæggende rettigheder – princippet ne bis in idem – kumulering af straffretlige og administrative sanktioner – ikke anvendelig – supplerende afgiftsforpligtelser – renter af et beløb, der er blevet betalt af den afgiftspligtige inden for rammerne af en straffesag)	5
2021/C 382/06	Sag C-206/20: Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 22. juni 2021 — Fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt mod VA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) — Det Forenede Kongerige) [Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – artikel 8, stk. 1, litra c) – europæisk arrestordre udstedt af anklagemyndigheden i en medlemsstat med henblik på strafforfølgning på grundlag af en frihedsberøvende foranstaltning truffet af samme myndighed – ingen domstolskontrol før overgivelse af den eftersøgte – følger – effektiv domstolsbeskyttelse – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 47]	5
2021/C 382/07	Sag C-636/20: Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 1. juli 2021 — Tolnatext Bt. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pécsi Törvényszék — Ungarn) (Præjudiciel forelæggelse – EU-toldkodeksen – artikel 22, stk. 6 – artikel 29 – retten til at blive hørt – sager, der indledes af egen drift – artikel 53, stk. 2 og artikel 94 i Domstolens procesreglement – manglende præcisering af de grunde, som begrundede nødvendigheden af at besvare det præjudicielle spørgsmål med henblik på afgørelsen af tvisten i hovedsagen – åbenbart, at anmodningen om præjudiciel afgørelse må afvises)	6
2021/C 382/08	Sag C-95/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Köln (Tyskland) den 16. februar 2021 — Deutsche Lufthansa AG mod AirHelp Germany GmbH	6
2021/C 382/09	Sag C-142/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Köln (Tyskland) den 5. marts 2021 — Deutsche Lufthansa AG mod AirHelp Germany GmbH	7
2021/C 382/10	Sag C-173/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Köln (Tyskland) den 22. marts 2021 — Deutsche Lufthansa AG mod GE	7
2021/C 382/11	Sag C-302/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Castellón de la Plana (Spanien) den 12. maj 2021 — Casilda mod Banco Cetelem SA	7
2021/C 382/12	Sag C-312/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Valencia (Spanien) den 19. maj 2021 — Tráficos Manuel Ferrer S.L. m.fl. mod Daimler AG	9
2021/C 382/13	Sag C-326/21 P: Appel iværksat den 25. maj 2021 af PNB Banka AS til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tiende Afdeling) den 12. marts 2021 i sag T-50/20, PNB Banka mod ECB	9
2021/C 382/14	Sag C-333/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Mercantil n° 17 de Madrid (Spanien) den 27. maj 2021 — European Superleague Company, S.L. mod Unión de Federaciones Europeas de Fútbol (UEFA) og Fédération internationale de football association (FIFA)	10
2021/C 382/15	Sag C-335/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia n° 10 bis de Sevilla (Spanien) den 27. maj 2021 — Vicente mod Delia	12

2021/C 382/16	Sag C-346/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal da Relação do Porto (Portugal) den 4. juni 2021 — ING Luxembourg SA mod VX	13
2021/C 382/17	Sag C-368/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Hamburg (Tyskland) den 14. juni 2021 — R.T. mod Hauptzollamt Hamburg	13
2021/C 382/18	Sag C-372/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 17. juni 2021 — Freikirche der Siebenten-Tags-Adventisten in Deutschland KdöR	14
2021/C 382/19	Sag C-386/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour d'appel de Mons (Belgien) den 24. juni 2021 — Ryanair DAC mod Happy Flights Srl, tidligere Happy Flights Sprl	14
2021/C 382/20	Sag C-388/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Erfurt (Tyskland) den 23. juni 2021 — A mod B	15
2021/C 382/21	Sag C-396/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht München I (Tyskland) den 29. juni 2021 — KT og NS mod FTI Touristik GmbH	16
2021/C 382/22	Sag C-398/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 28. juni 2021 — Conseil national des barreaux, Conférence des bâtonniers og Ordre des avocats du barreau de Paris mod Premier ministre og Ministre de l'Economie, des Finances et de la Relance	16
2021/C 382/23	Sag C-413/21 P: Appel iværksat den 6. juli 2021 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 21. april 2021 i sag T-322/19, El-Qaddafi mod Rådet . .	17
2021/C 382/24	Sag C-441/21 P: Appel iværksat den 16. juli 2021 af Ryanair DAC til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tiende Udvidede Afdeling) den 19. maj 2021 i sag T-628/20, Ryanair mod Kommissionen (Spanien; covid-19)	18
2021/C 382/25	Sag C-442/21 P: Appel iværksat den 15. juli 2021 af ITD, Brancheorganisation for den danske vejgodstransport A/S og Danske Fragtmænd A/S til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 5. maj 2021 i sag T-561/18, ITD og Danske Fragtmænd mod Kommissionen	19
2021/C 382/26	Sag C-444/21: Sag anlagt den 16. juli 2021 — Europa-Kommissionen mod Irland	19
2021/C 382/27	Sag C-454/21 P: Appel iværksat den 22. juli 2021 af Engie Global LNG Holding Sàrl, Engie Invest International SA og Engie SA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Udvidede Afdeling) den 12. maj 2021 i de forenede sager T-516/18 og T-525/18, Storhertugdømmet Luxembourg m.fl. mod Kommissionen	21
2021/C 382/28	Sag C-478/21 P: Appel iværksat den 2. august 2021 af China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products, Cangzhou Qinghong Foundry Co. Ltd, Botou City Qinghong Foundry Co. Ltd, Lingshou County Boyuan Foundry Co. Ltd, Handan Qunshan Foundry Co. Ltd, Heping Cast Co. Ltd Yi County, Hong Guang Handan Cast Foundry Co. Ltd, Shanxi Yuansheng Casting and Forging Industrial Co. Ltd, Botou City Wangwu Town Tianlong Casting Factory og Tangxian Hongyue Machinery Accessory Foundry Co. Ltd til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) den 19. maj 2021 i sag T-254/18, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen	22
2021/C 382/29	Sag C-345/20: Kendelse afsagt af Domstolens præsiden 25. juni 2021 — Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik	23
2021/C 382/30	Sag C-629/20: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 17. juni 2021 — Deutsche Lufthansa AG mod LE (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Köln — Tyskland)	23
2021/C 382/31	Sag C-9/21: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 21. juni 2021 — AX mod Deutsche Lufthansa AG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Köln — Tyskland)	23
2021/C 382/32	Sag C-37/21: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. juni 2021 — flihtright GmbH mod Ryanair DAC (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Hamburg — Tyskland)	23

2021/C 382/33	Sag C-106/21: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18. juni 2021 — Deutsche Lufthansa AG mod BC (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Köln — Tyskland)	24
2021/C 382/34	Sag C-182/21: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 24. juni 2021 — Nokia Technologies Oy mod Daimler AG, med deltagelse af Continental Automotive GmbH m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Düsseldorf — Tyskland)	24
Retten		
2021/C 382/35	Sag T-866/19: Rettens kendelse af 12. juli 2021 — Ryanair og Laudamotion mod Kommissionen (Annulationsøgsmål – lufttransport – forordning (EF) nr. 1008/2008 – regler om trafikfordeling mellem lufthavnene Schiphol og Lelystad – prioritering af Lelystad-lufthavnen ved tildeling af afgang- og ankomsttidspunkter – regelfastsættende retsakt, som omfatter gennemførelsesforanstaltninger – ikke individuelt berørt – afvisning)	25
2021/C 382/36	Sag T-79/20: Rettens kendelse af 14. juli 2021 — AI mod ECDC (Annulations- og erstatningsøgsmål – personalesag – ansatte ved ECDC – psykisk chikane – vedtægtens artikel 12a – ærekrænkelse – ansøgning om bistand – vedtægtens artikel 24 – afslag på ansøgningen – retten til at blive hørt – intet prima facie-bevis – omsorgspligt – åbenbart, at søgsmålet delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er retligt ugrundet)	25
2021/C 382/37	Sag T-455/20: Rettens kendelse af 15. juli 2021 — Roxtec mod EUIPO — Wallmax (Gengivelse af en orange firkant, der indeholder syv sorte koncentriske cirkler) [EU-varemærker – ugyldighedssag – EU-figurmærke, der gengiver en orange firkant, der indeholder syv sorte koncentriske cirkler – absolut registreringshindring – tegn, som udelukkende består af en udformning af varen, som er nødvendig for at opnå et teknisk resultat – artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii), i forordning (EU) 2017/1001]]	26
2021/C 382/38	Sag T-230/21 R: Kendelse afsagt af Rettens præsident den 12. juli 2021 — Jalkh mod Parlamentet (Særlige rettergangsformer – regler for institutionerne – medlem af Europa-Parlamentet – privilegier og immuniteter – ophævelse af parlamentarisk immunitet – begæring om udsættelse af gennemførelse – ingen uopsættelighed)	27
2021/C 382/39	Sag T-449/21: Sag anlagt den 30. juli 2021 — Natixis mod Kommissionen	27
2021/C 382/40	Sag T-458/21: Sag anlagt den 2. august 2021 — Quantic Dream mod EUIPO — Quentia (Q)	28
2021/C 382/41	Sag T-459/21: Sag anlagt den 3. august 2021 — Calrose Rice mod EUIPO — Ricegrowers (Sunwhite)	29
2021/C 382/42	Sag T-465/21: Sag anlagt den 4. august 2021 — Ionfarma mod EUIPO — LG Electronics (AION)	30
2021/C 382/43	Sag T-466/21: Sag anlagt den 4. august 2021 — Baumberger mod EUIPO — Nube (Lío)	31
2021/C 382/44	Sag T-467/21: Sag anlagt den 4. august 2021 — DBM Videovertrieb mod EUIPO — Nube (Lío)	31
2021/C 382/45	Sag T-472/21: Sag anlagt den 4. august 2021 — RTE mod ACER	32
2021/C 382/46	Sag T-474/21: Sag anlagt den 4. august 2021 — Schenk Italia mod EUIPO — Consorzio per la tutela dei vini Valpolicella (AMICONE)	33
2021/C 382/47	Sag T-477/21: Sag anlagt den 9. august 2021 — Glaxo Group mod EUIPO — Cipla Europe (Formen på en inhalator)	34
2021/C 382/48	Sag T-478/21: Sag anlagt den 9. august 2021 — Les Éditions P. Amaury v EUIPO — Golden Balls (BALLON D'OR)	35
2021/C 382/49	Sag T-482/21: Sag anlagt den 9. august 2021 — TenneT TSO og TenneT TSO mod ACER	35
2021/C 382/50	Sag T-49/21: Rettens kendelse af 13. juli 2021 — PZ mod Kommissionen	37

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2021/C 382/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 368 af 13.9.2021

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 357 af 6.9.2021

EUT C 349 af 30.8.2021

EUT C 338 af 23.8.2021

EUT C 329 af 16.8.2021

EUT C 320 af 9.8.2021

EUT C 310 af 2.8.2021

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Store Afdeling) af 15. juli 2021 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen

(Sag C-791/91) ⁽¹⁾

(Traktatbrud – disciplinærordning, der finder anvendelse på dommere – retsstat – dommers uafhængighed – effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten – artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – disciplinærforsøelser, som skyldes retsafgørelses indhold – uafhængige disciplinære retsinstanter, som er oprettet ved lov – overholdelse af en rimelig frist og af retten til forsvar i disciplinærsager – artikel 267 TEUF – begrænsning af de nationale retters ret og forpligtelse til at forelægge Domstolen anmodninger om præjudiciel afgørelse)

(2021/C 382/02)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (først ved K. Banks, S.L. Kalèda og H. Krämer, derefter ved K. Banks, S.L. Kalèda og P.J.O. Van Nuffel, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Polen (ved B. Majczyna, D. Kupczak, S. Żyrek, A. Dalkowska og A. Gołaszewska, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for sagsøgeren: Kongeriget Belgien (ved C. Pochet, M. Jacobs og L. Van den Broeck, som befuldmægtigede), Kongeriget Danmark (først ved M. Wolff, M. Jespersen og J. Nymann-Lindegren, derefter ved M. Wolff og J. Nymann-Lindegren, som befuldmægtigede), Kongeriget Nederlandene (ved M.K. Bulterman og J. Langer, som befuldmægtigede), Republikken Finland (ved M. Pere og H. Leppo, som befuldmægtigede) og Kongeriget Sverige (ved C. Meyer-Seitz, H. Shev, A. Falk, J. Lundberg og H. Eklinder, som befuldmægtigede)

Konklusion

1) Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU

- idet den ikke har sikret uafhængighed og upartiskhed for Izba Dyscyplinarna (disciplinærafdelingen) ved Sąd Najwyższy (øverste domstol, Polen), som det tilkommer at kontrollere de afgørelser, der træffes i disciplinærsager mod dommerne (artikel 3, nr. 5, artikel 27 og artikel 73, stk. 1, i ustawa o Sądzie Najwyższym (lov om den øverste domstol) af 8.12.2017, i sin konsoliderede udgave som offentliggjort i Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej af 2019 (position 825), sammenholdt med artikel 9a i ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa (lov om det nationale råd for retsvæsenet) af 12.5.2011, som ændret ved ustawa o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (lov om ændring af lov om det nationale råd for retsvæsenet og visse andre love) af 8.12.2017)
- idet den har tilladt, at indholdet i retslige afgørelser kan kvalificeres som disciplinærforsøelser i forhold til dommerne ved de almindelige domstole (artikel 107, stk. 1, i ustawa — Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov om de almindelige domstoles organisation) af 27.7.2001 i den udgave, der følger af de efterfølgende ændringer, som offentliggjort i Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej af 2019 (position 52, 55, 60, 125, 1469 og 1495), og artikel 97, stk. 1 og 3, i lov om den øverste domstol i sin konsoliderede udgave som offentliggjort i Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej af 2019 (position 825))

- idet den har overdraget formanden for Izba Dyscyplinarna (disciplinærafdelingen) ved Sąd Najwyższy (øverste domstol) en skønsebeføjelse til at udpege disciplinærdomstolen, der er første instans i sager vedrørende dommere ved de almindelige domstole (artikel 110, stk. 3, og artikel 114, stk. 7, i lov om de almindelige domstoles organisation i den udgave, der følger af de efterfølgende ændringer, som offentliggjort i Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej af 2019 (position 52, 55, 60, 125, 1469 og 1495)), og dermed ikke har sikret, at disciplinærsagerne behandles af en domstol, der er »oprettet ved lov«, og
- idet den ikke har sikret, at disciplinærsagerne mod dommere ved de almindelige domstole behandles inden for en rimelig frist (denne lovs artikel 112b, stk. 5, andet punktum), og idet den har fastsat, at foranstaltninger i forbindelse med udpegelse af en forsvarer og dennes varetagelse af forsaret ikke har opsættende virkning på afviklingen af disciplinærsagen (den nævnte lovs artikel 113a), og at disciplinærdomstolen gennemfører disciplinærsagen selv i den pågældende tilsagte dommers eller dennes forsvarers lovlige forfald (den samme lovs artikel 115a, stk. 3), og dermed ikke har sikret overholdelsen af retten til forsvar for de anklagede dommere ved de almindelige domstole.
- 2) Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 267, stk. 2 og 3, TEUF, idet den har tilladt, at retternes beføjelse til at forelægge Den Europæiske Unions Domstol anmodninger om præjudiciel afgørelse begrænses af muligheden for at indlede en disciplinærsag.
- 3) Republikken Polen bærer sine egne omkostninger og betaler Europa-Kommissionens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.
- 4) Kongeriget Belgien, Kongeriget Danmark, Kongeriget Nederlandene, Republikken Finland og Kongeriget Sverige bærer hver deres egne omkostninger.

(¹) EUT C 413 af 9.12.2019.

**Domstolens dom (Store Afdeling) af 15. juli 2021 — Fédération bancaire française (FBF) mod
Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra
Conseil d'État — Frankrig)**

(Sag C-911/19) (¹)

*(Præjudiciel forelæggelse – artikel 263 TEUF og 267 TEUF – EU-retsakt, som ikke er juridisk bindende –
domstolsprøvelse – Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) retningslinjer – produktudviklings- og
produktstyringsprocesser for detailbankprodukter – gyldighed – EBA's kompetence)*

(2021/C 382/03)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Fédération bancaire française (FBF)

Sagsøgt: Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR)

Konklusion

- 1) Artikel 263 TEUF skal fortolkes således, at retsakter som Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) retningslinjer af 22. marts 2016 for produktudviklings- og produktstyringsprocesser for detailbankprodukter (EBA/GL/2015/18) ikke kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i henhold til denne artikel.
- 2) Artikel 267 TEUF skal fortolkes således, at Domstolen i henhold til denne artikel har kompetence til at vurdere gyldigheden af retsakter som Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) retningslinjer af 22. marts 2016 for produktudviklings- og produktstyringsprocesser for detailbankprodukter (EBA/GL/2015/18).
- 3) EU-retten indeholder ikke krav om, at realitetsbehandling ved en national domstol af en ulovlighedsindsigelse, der er rettet mod en EU-retsakt, er betinget af, at denne retsakt berører den, der fremsætter denne indsigelse, umiddelbart og individuelt.
- 4) Gennemgangen af det tredje præjudicielle spørgsmål har intet frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds retningslinjer af 22. marts 2016 for produktudviklings- og produktstyringsprocesser for detailbankprodukter (EBA/GL/2015/18).

(¹) EUT C 61 af 24.2.2020.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 2. august 2021 — A mod B (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein oikeus — Finland)

(Sag C-262/21 PPU) (¹)

[Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar – forordning (EF) nr. 2201/2003 – anvendelsesområde – artikel 2, nr. 11) – begrebet »ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse af barnet« – Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 – anmodning om tilbagegivelse af et lille barn, hvis forældre har fælles forældremyndighed – tredjelandstatsborgere – barnets og dets mors overførsel til den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i henhold til forordning (EU) nr. 604/2013 (Dublin III)]

(2021/C 382/04)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein oikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: A

Sagsøgt: B

Konklusion

Artikel 2, nr. 11), i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 skal fortolkes således, at det ikke kan udgøre en ulovlig fjernelse eller en ulovlig tilbageholdelse som omhandlet i denne bestemmelse, når en af forældrene uden den anden forælders samtykke foranlediges til at fjerne sit barn fra den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, og bringe det til en anden medlemsstat i henhold til en afgørelse om overførsel, der er truffet af den førstnævnte medlemsstat på grundlag af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, for derefter at blive i den sidstnævnte medlemsstat, efter at denne afgørelse om overførsel er blevet annulleret, uden at myndighederne i den førstnævnte medlemsstat har besluttet at tilbagetage de overførte personer eller udstede en opholdstilladelse til disse.

(¹) EUT C 252 af 28.6.2021.

Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 22. juni 2021 — SC Mitliv Exim SRL mod Agenția Națională de Administrare Fiscală og Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunalul București — Rumænien)

(Sag C-81/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, og artikel 99 i Domstolens procesreglement – moms – direktiv 2006/112/EF – grundlæggende rettigheder – princippet ne bis in idem – kumulation af strafferetlige og administrative sanktioner – ikke anvendelig – supplerende afgiftsforpligtelser – renter af et beløb, der er blevet betalt af den afgiftspligtige inden for rammerne af en straffesag)

(2021/C 382/05)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunalul București

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SC Mitliv Exim SRL

Sagsøgte: Agenția Națională de Administrare Fiscală og Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Konklusion

Artikel 2 og 63 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at i et tilfælde, hvor afgiftspligtige transaktioner har fundet sted, og hvor merværdiafgiften heraf er forfalden, kan en betaling, selv hvis den er foreløbig, af den dertil svarende afgiftsfordring ikke anses for at være foretaget med urette, og den kan ikke give anledning til, at der påløber renter til fordel for den afgiftspligtige person, der har foretaget betalingen.

⁽¹⁾ EUT C 279 af 24.8.2020.

Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 22. juni 2021 — Fuldbyrkelse af en europæisk arrestordre udstedt mod VA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) — Det Forenede Kongerige)

(Sag C-206/20) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – artikel 8, stk. 1, litra c) – europæisk arrestordre udstedt af anklagemyndigheden i en medlemsstat med henblik på strafforfølgning på grundlag af en frihedsberøvende foranstaltning truffet af samme myndighed – ingen domstolskontrol før overgivelse af den eftersøgte – følger – effektiv domstolsbeskyttelse – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 47]

(2021/C 382/06)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: VA

Med deltagelse af: Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria

Konklusion

Artikel 8, stk. 1, litra c), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og Domstolens praksis, skal fortolkes således, at de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse af en person, mod hvem der er udstedt en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning, ikke er opfyldt, når såvel den europæiske arrestordre som den retsafgørelse, hvortil den er knyttet, er udstedt af en anklagemyndighed, der kan kvalificeres som en »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 6, stk. 1, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, men hvor hverken nævnte europæiske arrestordre eller nævnte retsafgørelse kan gøres til genstand for en domstolskontrol i den udstedende medlemsstat før den fuldblydende medlemsstats overgivelse af den eftersøgte.

(¹) EUT C 262 af 10.8.2020.

Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 1. juli 2021 — Tolnatext Bt. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pécsi Törvényszék — Ungarn)

(Sag C-636/20) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – EU-toldkodeksen – artikel 22, stk. 6 – artikel 29 – retten til at blive hørt – sager, der indledes af egen drift – artikel 53, stk. 2 og artikel 94 i Domstolens procesreglement – manglende præcisering af de grunde, som begrundrer nødvendigheden af at besvare det præjudicielle spørgsmål med henblik på afgørelsen af tvisten i hovedsagen – åbenbart, at anmodningen om præjudiciel afgørelse må afvises)

(2021/C 382/07)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Pécsi Törvényszék

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Tolnatext Bt.

Sagsøgt: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Konklusion

Anmodningen om præjudiciel afgørelse indgivet af Pécsi Törvényszék (retten i første instans i Pécs, Ungarn) ved afgørelse af 30. oktober 2020 afvises.

(¹) EUT C 62 af 22.2.2021.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Köln (Tyskland) den 16. februar 2021 — Deutsche Lufthansa AG mod AirHelp Germany GmbH

(Sag C-95/21)

(2021/C 382/08)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Köln

Parter i hovedsagen

Sagsøgt og appellat: Deutsche Lufthansa AG

Sagsøger og indstævnt: AirHelp Germany GmbH

Præsidenten for Den Europæiske Unions Domstol har ved kendelse af 17. juni 2021 besluttet, at sagen skal slettes af Domstolens register.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Köln (Tyskland) den 5. marts 2021 —
Deutsche Lufthansa AG mod AirHelp Germany GmbH**

(Sag C-142/21)

(2021/C 382/09)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Köln

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Deutsche Lufthansa AG

Sagsøgt: AirHelp Germany GmbH

Sagen blev ved kendelse afsagt af Domstolens præsident af 18. juni 2021 slettet fra Domstolens register.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Köln (Tyskland) den 22. marts 2021 —
Deutsche Lufthansa AG mod GE**

(Sag C-173/21)

(2021/C 382/10)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Köln

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Deutsche Lufthansa AG

Sagsøgt: GE

Sagen blev ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14. juni 2021 slettet fra Domstolens register.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Castellón de la
Plana (Spanien) den 12. maj 2021 — Casilda mod Banco Cetelem SA**

(Sag C-302/21)

(2021/C 382/11)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Castellón de la Plana

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Casilda

Sagsøgt: Banco Cetelem SA

Præjudicielle spørgsmål

- a) I overensstemmelse med princippet om EU-rettens forrang inden for Unionens kompetenceområde, navnlig på området for regulering af forbrugerkredit og forbrugeraftaler, ønskes det oplyst, om praksis fra den spanske Tribunal Supremo (øverste domstol), i egenskab af øverste domstol, i forbindelse med fortolkningen og anvendelsen af Ley de 23 de julio de 1908 sobre nulidad de los contratos de préstamos usurarios (lov af 23.7.1908 om ugyldigheden af lån på ågervilkår), i sin egenskab af national bestemmelse, er forenelig med EU-retten, for så vidt som denne praksis ikke kun vedrører ugyldigheden af den indgåede aftale, men også definitionen af »hovedgenstanden« for forbrugerkreditaftalen, som er af typen »revolverende kredit«, og om overensstemmelsen mellem forholdet mellem ydelsens kvalitet og pris skal vurderes »af egen drift« af den nationale ret eller derimod, således som Tribunal Supremo (øverste domstol) har fastslået, om denne opgave med hensyn til vurderingen af foreneligheden med EU-retten og Unionens direktiver er betinget eller afhængig af sagsøgerens »petitum« (forhandlingsmaksimen), således at såfremt den »eneste eller den principale« påstand er, at forbrugerkreditaftalen er ugyldig, da den har »karakter af åger«, hvilket følger af en national bestemmelse, bør det fastslås, at EU-rettens forrang og omfanget af dens harmonisering »ikke finder anvendelse«, selv om den spanske Tribunal Supremos (øverste domstol) praksis med hensyn til fortolkningen og anvendelsen af Ley de usura (lov om bekæmpelse af åger) finder anvendelse på definitionen af hovedgenstanden og forholdet mellem kvaliteten af og prisen for den forbrugerkredit, som er genstand for den sag, der er indbragt for den nationale ret.
- b) I overensstemmelse med EU-rettens forrang og omfanget af dens harmonisering på området for regulering af forbrugerkredit og forbrugeraftaler, henset til den omstændighed at den spanske Tribunal Supremo (øverste domstol) i adskillige sager i sin praksis har gentaget, at den i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13/EØF⁽¹⁾ fastlagte undtagelse, som er en harmoniseret bestemmelse, er blevet gennemført fuldt ud i spansk ret, og at den nationale ret derfor ikke bør foretage en retslig prøvelse af priserne, og idet der i spansk ret ikke findes en retlig bestemmelse, der generelt tillader eller giver hjemmel til en sådan retslig prøvelse af priser, herunder lov om bekæmpelse af åger af 1908, idet det desuden tages i betragtning, at der ikke er foretaget en vurdering af den mulige manglende gennemsigtighed i det kontraktvilkår, der fastsætter prisen for forbrugerkreditten, ønskes det oplyst, om det er i strid med artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13/EØF, at den nationale ret ved anvendelsen af en national bestemmelse, lov om bekæmpelse af åger af 1908, uden for denne lovs naturlige anvendelsesområde i forbindelse med erklæringen af, at den indgåede aftale er ugyldig, som en ny beføjelse foretager en »retslig prøvelse« af hovedgenstanden for den aftale, som generelt fastsætter enten prisen for forbrugerkreditten i form af en henvisning til den nominelle rentesats eller omkostningerne ved forbrugerkreditten i form af en henvisning til de årlige omkostninger i procent (ÅOP).
- c) Det ønskes oplyst, om den nationale rets prøvelse med henblik på den generelle fastsættelse af prisen for eller omkostningerne ved forbrugerkreditten uden en national bestemmelse, der udtrykkeligt giver hjemmel hertil, »er forenelig« med artikel 120 TEUF, henset til princippet om en åben markedsøkonomi og princippet om parternes aftalefrihed.

Det andet præjudicielle spørgsmål:

I overensstemmelse med princippet om EU-rettens forrang i forbindelse med harmoniseringen på Unionens kompetenceområde, navnlig i forbindelse med direktiverne om regulering af forbrugerkredit og forbrugeraftaler, idet retssikkerhedsprincippet udgør en nødvendig forudsætning for, at det indre marked for forbrugerkredit fungerer korrekt og effektivt, ønskes det oplyst, om det er i strid med dette retssikkerhedsprincip, at den begrænsning af ÅOP, som med henblik på, at det indre marked for forbrugerkredit fungerer korrekt, kan indføres generelt for forbrugeren i forbindelse med en forbrugerkreditaftale med henblik på at bekæmpe åger, og som den spanske Tribunal Supremo (øverste domstol) har fastslået på grundlag af ikke-objektive og ikke-præcise parametre, men derimod alene på grundlag af en omtrentlig vurdering, således at den enkelte nationale rets skønsbeføjelse er bestemmende for afgørelsen af den tvist, der er indbragt for den pågældende ret.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29)

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Valencia (Spanien)
den 19. maj 2021 — Tráficos Manuel Ferrer S.L. m.fl. mod Daimler AG**

(Sag C-312/21)

(2021/C 382/12)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Valencia

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Tráficos Manuel Ferrer S.L. og Ignacio

Sagsøgt: Daimler AG

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er skadelidtes ret til fuld erstatning på grundlag af en konkurrencebegrænsende adfærd i artikel 101 TEUF og i henhold til den retspraksis, der fortolker denne bestemmelse, til hinder for ordningen i LEC's artikel 394, stk. 2, hvorefter skadelidte bærer en del af sagsomkostningerne, alt efter størrelsen på de beløb, der uretmæssigt er blevet betalt i form af en overpris, og som skadelidtes tilbagebetales som følge af det delvise medhold i vedkommendes erstatningskrav, der forudsætter, at der foreligger en konkurrencebegrænsende overtrædelse, som har årsagsforbindelse med en skade, der med sikkerhed anerkendes, opgøres og indrømmes som følge af retssagen?
- 2) Giver den nationale rets beføjelse til at ansætte skadens størrelse den pågældende ret tilladelse til at opgøre denne skade subsidiært og selvstændigt, idet retten har fastslået, at der er tale om en situation med informationsasymmetri eller uløselige problemer med hensyn til opgørelsen, som ikke må hindre skadelidtes ret til fuld erstatning på grundlag af en konkurrencebegrænsende praksis i artikel 101 TEUF, sammenholdt med chartrets artikel 47, herunder i et tilfælde hvor skadelidte på grundlag af en konkurrencebegrænsende overtrædelse i form af et kartel, der skaber overpriser, i løbet af sagen har haft adgang til de oplysninger, som sagsøgte har støttet sin sagkyndige undersøgelse på for at udelukke, at der foreligger en erstatningsberettiget skade?
- 3) Giver den nationale rets beføjelse til at ansætte skadens størrelse den pågældende ret tilladelse til at opgøre denne skade subsidiært og selvstændigt, idet retten har fastslået, at der er tale om en situation med informationsasymmetri eller uløselige problemer med hensyn til opgørelsen, som ikke må hindre skadelidtes ret til fuld erstatning på grundlag af en konkurrencebegrænsende praksis i artikel 101 TEUF, sammenholdt med chartrets artikel 47, herunder i et tilfælde hvor skadelidte på grundlag af en konkurrencebegrænsende overtrædelse i form af et kartel, der skaber overpriser, har rettet sit erstatningskrav mod en af adressaterne for den administrative afgørelse som solidarisk ansvarlig for denne skade, idet den pågældende adressat ikke markedsførte den vare eller tjenesteydelse, som den pågældende skadelidte købte?

Appel iværksat den 25. maj 2021 af PNB Banka AS til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tiende Afdeling) den 12. marts 2021 i sag T-50/20, PNB Banka mod ECB

(Sag C-326/21 P)

(2021/C 382/13)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: PNB Banka AS (ved Rechtsanwalt O. Behrends)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Centralbank (ECB)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Den appellerede kendelse ophæves.

- Det fastslås, at ECB's afgørelse af 19. november 2019 om afslag på at pålægge kurator for appellanten at give den advokat, som er befuldmægtiget af appellantens bestyrelse, adgang til dens lokaler, oplysninger, den er i besiddelse af, personale og ressourcer, er ugyldig, jf. artikel 264 TEUF.
- For så vidt som Domstolen ikke kan træffe afgørelse om sagens realitet, hjemvises sagen til Retten, for at denne kan træffe afgørelse i annullationssøgsmålet.
- ECB tilpligtes at betale appellantens omkostninger og omkostningerne i forbindelse med appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat tolv anbringender.

Første appelanbringende om, at Retten med urette støttede sig på en retspraksis vedrørende søgsmål anlagt af ikke-adressater til prøvelse af EU-retsakter med bred generel virkning, der kræver gennemførelse eller indebærer nationale gennemførelsesretsakter, og anvendte denne retspraksis på den foreliggende sag, som vedrører et direkte søgsmål til prøvelse af en individuel EU-retsakt, der alene kan anfægtes ved et annullationssøgsmål anlagt på grundlag af artikel 263 TEUF, og som har direkte virkning uden først at skulle gennemføres.

Andet appelanbringende om, at den appellerede kendelse tilsidesætter princippet om, at adgang til Domstolen inden for rammerne af artikel 263 TEUF ikke må afhænge af medlemsstaterne.

Tredje appelanbringende om, at den appellerede kendelse er uforenelig med Den Europæiske Unions Domstols enekompetence i henhold til artikel 263 TEUF.

Fjerde appelanbringende om, at den appellerede kendelse er i strid med princippet om, at et retsmiddel ikke er effektivt, hvis det af strukturelle grunde er teoretisk eller illusorisk.

Femte appelanbringende om, at den appellerede kendelse tilsidesætter chartrets artikel 51.

Sjette appelanbringende om, at den appellerede kendelse er baseret på en fejlagtig teleologisk indskrænkning af ECB's tilsynsbeføjelser.

Syvende appelanbringende om, at Retten undlod at tage i betragtning, at analysen i henhold til chartrets artikel 47 skal være baseret på, hvordan den pågældende EU-institution reelt handler og kan handle, og ikke alene på dens mulighed for at udstede et bindende påbud over for tredje parter.

Ottende appelanbringende om, at den appellerede kendelse er baseret på en fejlagtig sondring mellem lovgivningen om tilsynsopgaver og lovgivningen om insolvens.

Niende appelanbringende om, at Retten fejlagtigt lagde til grund, at ECB ikke havde den fornødne kompetence.

Tiende appelanbringende om, at den appellerede kendelse er baseret på en fejlagtig opfattelse af, hvad inddragelsen af tilladelsen indebærer i forhold til ECB's kompetence.

Ellevte appelanbringende om, at Retten fejlagtigt antog, at ECB havde efterkommet dom af 5. november 2019, ECB m.fl. mod Trasta Komercbanka m.fl. (C-663/17 P, C-665/17 P og C-669/17 P, EU:C:2019:923).

Tolvte appelanbringende om, at Retten ikke i tilstrækkeligt omfang tog højde for appellantens anbringender vedrørende dennes ret til at blive hørt, begrundelsespligten og princippet om *nemo auditor*.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Mercantil nº 17 de Madrid (Spanien) den 27. maj 2021 — European Superleague Company, S.L. mod Unión de Federaciones Europeas de Fútbol (UEFA) og Fédération internationale de football association (FIFA)

(Sag C-333/21)

(2021/C 382/14)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Mercantil nº 17 de Madrid

Parter i hovedsagen

Sagsøger: European Superleague Company, S.L.

Sagsøgte: Unión de Federaciones Europeas de Fútbol (UEFA) og Fédération internationale de football association (FIFA)

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 102 TEUF fortolkes således, at den forbyder et misbrug af en dominerende stilling, der består i, at FIFA og UEFA opstiller krav i deres vedtægter (navnlig artikel 22 og 71-73 i FIFA's vedtægter, artikel 49 og 51 i UEFA's vedtægter samt enhver tilsvarende bestemmelse indeholdt i vedtægterne for medlemsforbundene og de nationale ligaer) om forudgående tilladelse fra de nævnte enheder — som har tiltaget sig enekompetence til at tilrettelægge eller tillade internationale klubturneringer i Europa — for at en tredjepart kan etablere en ny paneuropæisk klubturnering såsom superligaen, særligt når der ikke findes nogen reguleret procedure baseret på objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende kriterier og under hensyntagen til den mulige interessekonflikt, der berører FIFA og UEFA?
- 2) Skal artikel 101 TEUF fortolkes således, at den forbyder FIFA og UEFA at opstille krav i deres vedtægter (navnlig artikel 22 og 71-73 i FIFA's vedtægter, artikel 49 og 51 i UEFA's vedtægter samt enhver tilsvarende bestemmelse indeholdt i vedtægterne for medlemsforbundene og de nationale ligaer) om en forudgående tilladelse fra de nævnte enheder — som har tiltaget sig enekompetence til at tilrettelægge eller tillade internationale turneringer i Europa — for at en tredjepart kan skabe en paneuropæisk klubturnering som superligaen, særligt når der ikke findes nogen reguleret procedure baseret på objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende kriterier og under hensyntagen til den mulige interessekonflikt, der berører FIFA og UEFA?
- 3) Skal artikel 101 og/eller 102 [TEUF] fortolkes således, at de forbyder FIFA, UEFA, deres medlemsforbund og/eller de nationale ligaer at træffe foranstaltninger, der truer med at pålægge klubber, der deltager i superligaen eller deres spillere, sanktioner, på grund af den afskrækkende virkning, som disse sanktioner kan have? Såfremt der pålægges sanktioner i form af udelukkelse fra turneringer eller forbud mod at deltage i kvalifikationskampe, udgør disse sanktioner da en tilsidesættelse af artikel 101 TEUF og/eller 102 TEUF, forudsat, at de ikke er baseret på objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende kriterier?
- 4) Skal artikel 101 TEUF og/eller 102 TEUF fortolkes således, at bestemmelserne i artikel 67 og 68 i FIFA's vedtægter er uforenelige med disse artikler, for så vidt som disse udpeger UEFA og dens nationale forbund som »oprindelige indehavere af alle de rettigheder, der følger af de turneringer [...], som henhører under deres respektive jurisdiktion«, hvorved de deltagende klubber og enhver arrangør af andre turneringer fratages deres oprindelige ejendomsret, idet UEFA derved har tiltaget sig eneretten til markedsføringen heraf?
- 5) Hvis FIFA og UEFA som enheder, der kræver enekompetence til at arrangere og godkende internationale fodboldklubturneringer i Europa, på grundlag af ovennævnte bestemmelser i deres vedtægter forbyder eller modsætter sig etableringen af superligaen, skal artikel 101 TEUF da fortolkes således, at disse konkurrencebegrænsninger kunne falde ind under den undtagelse, der er fastsat i denne bestemmelse, når det tages i betragtning, at produktionen forringes i væsentlig grad, forekomsten af alternative produkter til dem, der tilbydes af FIFA/UEFA i markedet, begrænses, og innovationen hindres, når andre formater og fremgangsmåder forhindres, hvorved den potentielle konkurrence på markedet elimineres og forbrugernes valg begrænses? Vil denne begrænsning være omfattet af en objektiv begrundelse, der gør det muligt at antage, at der ikke er tale om misbrug af en dominerende stilling i henhold til artikel 102 i TEUF?
- 6) Skal artikel 45, 49, 56 og/eller 63 TEUF fortolkes således, at bestemmelser som dem, der er indeholdt i FIFA's og UEFA's vedtægter (navnlig artikel 22 og 71-73 i FIFA's vedtægter, artikel 49 og 51 i UEFA's vedtægter samt enhver tilsvarende bestemmelse, der er indeholdt i vedtægterne for medlemsforbundene og de nationale ligaer), udgør en restriktion, der er i strid med nogle af de grundlæggende friheder, som er anerkendt i de førnævnte EU-bestemmelser, når der stilles krav om, at der skal være indhentet en forudgående tilladelse hos de nævnte organisationer, når en erhvervsdrivende fra en medlemsstat ønsker at etablere en paneuropæisk klubturnering som superligaen?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia n° 10 bis de Sevilla (Spanien) den 27. maj 2021 — Vicente mod Delia

(Sag C-335/21)

(2021/C 382/15)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia n° 10 bis de Sevilla

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Vicente

Sagsøgt: Delia

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er direktiv 93/13⁽¹⁾ og princippet om dette direktivs effektivitet, sammenholdt med adgangen til effektive retsmidler i chartrets artikel 47, til hinder for en forenklet procedure om en advokats salærkrav, som ikke tillader, at retten undersøger ex officio, om kontraktvilkår, der indgår i en aftale med en forbruger, eventuelt måtte være urimelige, eftersom det ikke er foreskrevet, at retten skal gribe ind på noget tidspunkt under sagen, medmindre klienten gør indsigelse mod det nævnte krav, og en af parterne efterfølgende anlægger et søgsmål til prøvelse af justitssekretærens endelige afgørelse?
- 2) Er direktiv 93/13 og princippet om dette direktivs effektivitet, sammenholdt med adgangen til effektive retsmidler i chartrets artikel 47, til hinder for, at rettens eventuelle efterprøvelse af, om kontraktvilkåret er urimeligt, ex officio eller på anmodning af en af parterne i denne form for sag, som har en forenklet karakter, foretages inden for rammerne af et fakultativt søgsmål til prøvelse af en afgørelse, som er vedtaget af et ikke-retsligt organ, f.eks. justitssekretæren, som i princippet udelukkende bør begrænse sig til afgørelsens indhold, og som ikke tillader anden bevisførelse end den dokumentation, som parterne allerede har fremlagt?
- 3) Skal et kontraktvilkår, der indgår i en aftale mellem en advokat og en forbruger, såsom det i denne sag omtvistede, hvorefter der betales salær i det specifikke tilfælde, hvor klienten frafalder søgsmålet inden dets afgørelse eller indgår en aftale med den pågældende enhed uden advokatfirmaets vidende eller i modstrid med sidstnævntes rådgivning, anses for at være omfattet af bestemmelserne i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13, da der er tale om et kontraktvilkår om aftalens hovedgenstand, i dette tilfælde prisen?
- 4) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, kan det pågældende kontraktvilkår, der fastsætter salæret gennem en henvisning til takster fra et advokatsamfund, som fastlægger forskellige regler, der skal anvendes i hvert enkelt tilfælde, og som ikke blev nævnt i de forudgående oplysninger, da anses for at være klart og forståeligt i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13?
- 5) Såfremt det ovenstående spørgsmål besvares benægtende, kan indsættelsen af et kontraktvilkår som det i denne sag omtvistede, som fastsætter advokatens salær ved blot at henvise til takster fra et advokatsamfund, som fastlægger forskellige regler, der skal anvendes i hvert enkelt tilfælde, og som ikke blev nævnt i hverken det kommercielle tilbud eller de forudgående oplysninger, i en aftale mellem en advokat og en forbruger da anses for en urimelig handelspraksis som omhandlet i direktiv 2005/29⁽²⁾?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11.5.2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked (EUT 2005, L 149, s. 22).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal da Relação do Porto (Portugal) den 4. juni 2021 — ING Luxembourg SA mod VX

(Sag C-346/21)

(2021/C 382/16)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal da Relação do Porto

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ING Luxembourg SA

Sagsøgt: VX

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 8 i forordning (EF) nr. 1393/2007 ⁽¹⁾ fortolkes således, at en forkyndelse ved anbefalet brev for et selskab med hovedsæde i en anden medlemsstat under omstændigheder som de foreliggende kan anses for gyldig, uden at formularen i bilag II til forordning nr. 1393/2007 anvendes?
- 2) Skal forordning (EF) nr. 1393/2007 og de deri anførte EU-retlige principper fortolkes således, at de er til hinder for, at artikel 191, stk. 2, i den portugisiske Código de Processo Civil (den civile retsplejelov) anvendes på den foreliggende sag, for så vidt som den pågældende bestemmelse fastsætter, at påberåbelsen af, at forkyndelsen er ugyldig, skal ske inden for en nærmere frist (nærmere bestemt fristen for at indgive svarskrift)?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13.11.2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 (EUT 2007, L 324, s. 79).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Hamburg (Tyskland) den 14. juni 2021 — R.T. mod Hauptzollamt Hamburg

(Sag C-368/21)

(2021/C 382/17)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: R.T.

Sagsøgt: Hauptzollamt Hamburg

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 30 og 60 i direktiv 2006/112/EF ⁽¹⁾ fortolkes således, at det momsretligt relevante indførselssted for et transportmiddel, der er godkendt i et tredjeland og indføres i Unionen i strid med toldretlige bestemmelser, ligger i den medlemsstat, hvor den toldretlige tilsidesættelse fandt sted, og transportmidlet for første gang blev anvendt som transportmiddel i Unionen, eller i den medlemsstat, hvor den, der har misligholdt den toldretlige forpligtelse, er bosat og benytter køretøjet?

- 2) Såfremt indførselsstedet ligger i en anden medlemsstat end Tyskland: Er det i modstrid med direktiv 2006/112/EF, navnlig dette direktivs artikel 30 og 60, når en national forskrift bestemmer, at artikel 87, stk. 4, i forordning (EU) nr. 952/2013 ⁽²⁾ anvendes analogt på indførselsmoms?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9.10.2013 om EU-toldkodeksen (EUT 2013, L 269, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 17. juni 2021 — Freikirche der Siebenten-Tags-Adventisten in Deutschland KdöR

(Sag C-372/21)

(2021/C 382/18)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Revisionsappellant: Freikirche der Siebenten-Tags-Adventisten in Deutschland KdöR

Sagsøgt myndighed: Bildungsdirektion für Vorarlberg

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en situation, hvor et religiøst samfund, der er anerkendt og hjemmehørende i en medlemsstat i Den Europæiske Union, i en anden medlemsstat ansøger om tildeling af tilskud til en privatskole, som det anerkender som konfessionel, og som i denne anden medlemsstat drives af en forening, der er registreret i henhold til denne anden medlemsstats ret, under hensyntagen til artikel 17 TEUF omfattet af anvendelsesområdet for EU-retten, navnlig artikel 56 TEUF?

Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

- 2) Skal artikel 56 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, der som forudsætning for tildeling af tilskud til konfessionelle privatskoler forudsætter, at ansøgeren er anerkendt som kirke eller religiøst samfund i henhold til national ret?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour d'appel de Mons (Belgien) den 24. juni 2021 — Ryanair DAC mod Happy Flights Srl, tidligere Happy Flights Sprl

(Sag C-386/21)

(2021/C 382/19)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour d'appel de Mons

Parter i hovedsagen

Appellant: Ryanair DAC

Kontraappellant: Happy Flights Srl, tidligere Happy Flights Sprl

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 7, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område⁽¹⁾ fortolkes således, at begrebet »sager om kontraktforhold« som omhandlet i denne bestemmelse omfatter et søgsmål om kompensation, der er anlagt på grundlag af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer i tilfælde af boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser, og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91⁽²⁾, af et inkassoselskab, der er tredjemand i forhold til kontrakten med luftfartsselskabet, og som gør gældende, at det er indtrådt i passagerens krav, men ikke har godtgjort, at det er indtrådt i alle rettigheder og forpligtelser i forhold til den oprindelige kontrakt?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende skal artikel 7, stk. 1, litra a), og artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område da fortolkes således, at opfyldelsesstedet for den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldelsesstedet for lufttransportaftalen, dvs. afgangsstedet eller ankomststedet for flyafgangen eller i givet fald et andet sted?

⁽¹⁾ EUT 2012, L 351, s. 1.

⁽²⁾ EUT 2004, L 46, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Erfurt (Tyskland) den 23. juni 2021 — A mod B

(Sag C-388/21)

(2021/C 382/20)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Erfurt

Parter i hovedsagen

Sagsøger: A

Sagsøgt: B

Præjudicielle spørgsmål

1. Sigter artikel 18, stk. 1, artikel 26, stk. 1, og artikel 46 i direktiv 2007/46/EF⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 4, artikel 5 og artikel 13 i forordning (EF) nr. 715/2007⁽²⁾, også mod at beskytte individuelle bilkøberes interesser og formue? Omfatter dette også en individuel bilkøbers interesse i ikke at købe en bil, som ikke opfylder de EU-retlige krav, navnlig ikke en bil, som er forsynet med en ulovlig manipulationsanordning som omhandlet i artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007?
2. Foreligger der i henhold til EU-retten, navnlig effektivitetsprincippet og de grundlæggende europæiske rettigheder samt naturens iboende værdi, et civilretligt erstatningskrav for bilkøberen mod bilfabrikanten ved enhver culpøs — uagtsom eller forsætlig — handling fra fabrikantens side med hensyn til markedsføring af en bil, som er udstyret med en ulovlig manipulationsanordning som omhandlet i artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5.9.2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (Rammedirektiv) (EUT 2007, L 263, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20.6.2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer (EUT 2007, L 171, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht München I (Tyskland) den 29. juni 2021 — KT og NS mod FTI Touristik GmbH

(Sag C-396/21)

(2021/C 382/21)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht München I

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: KT og NS

Sagsøgt: FTI Touristik GmbH

Præjudicielt spørgsmål

Udgør restriktioner i forbindelse med en infektionssygdom på rejsedestinationen også en mangel som omhandlet i artikel 14, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2302 ⁽¹⁾, hvis der som følge af infektionssygdommens verdensomspændende karakter er indført sådanne restriktioner både på den rejsendes hjemsted og i andre lande?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2302 af 25.11.2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer samt om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU og om ophævelse af Rådets direktiv 90/314/EØF (EUT 2015, L 326, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 28. juni 2021 — Conseil national des barreaux, Conférence des bâtonniers og Ordre des avocats du barreau de Paris mod Premier ministre og Ministre de l'Economie, des Finances et de la Relance

(Sag C-398/21)

(2021/C 382/22)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Appellanter: Conseil national des barreaux, Conférence des bâtonniers og Ordre des avocats du barreau de Paris

Indstævnte: Premier ministre og Ministre de l'Economie, des Finances et de la Relance

Præjudicielle spørgsmål

Tilsidesætter artikel 8ab, stk. 5, i direktiv 2011/16 ⁽¹⁾:

- retten til en retfærdig rettergang, som er sikret ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, for så vidt som denne bestemmelse principielt ikke udelukker, at advokater, der medvirker ved retslige opgaver, kan være omfattet af kategorien mellemmand, som skal give skattemyndighederne de nødvendige oplysninger til indberetning af en grænseoverskridende skattemæssig konstruktion eller underrette en eventuel anden mellemmand om denne pligt?

- retten til respekt for korrespondance og privatlivet, som er sikret ved artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, for så vidt som denne bestemmelse principielt ikke udelukker, at advokater, der medvirker ved en vurdering af deres klients retsstilling, kan være omfattet af kategorien mellemmand, som skal give skattemyndighederne de nødvendige oplysninger til indberetning af en grænseoverskridende skattemæssig konstruktion eller underrette en eventuel anden mellemmand om denne pligt?

(¹) Rådets direktiv 2011/16/EU af 15.2.2011 om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF (EUT 2011, L 64, s. 1).

Appel iværksat den 6. juli 2021 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 21. april 2021 i sag T-322/19, El-Qaddafi mod Rådet

(Sag C-413/21 P)

(2021/C 382/23)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Rådet for Den Europæiske Union (ved V. Piessevaux og M. Bishop, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom ophæves.
- Der træffes endelig afgørelse på de punkter, der er omfattet af nærværende appel, og Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne i forbindelse med appellen og sag T-322/19.

Anbringender og væsentligste argumenter

Rådet har gjort gældende, at Retten begik fejl i den appellerede dom i sag T-322/19 på følgende punkter:

- Det første appelanbringende: Tilsidesættelse af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og af artikel 36, jf. artikel 53, stk. 1, i statuten for Domstolen, samt fejlagtig fortolkning af Rådets afgørelse (FUSP) 2015/1333 (¹).
- Det andet appelanbringende: Fejlagtig fortolkning af artikel 8, stk. 1, og artikel 9, stk. 1, i Rådets afgørelse 2015/1333 samt af artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning 2016/44 (²).
- Det tredje appelanbringende: Retten gengav Rådets argumenter urigtigt, tilsidesatte princippet om, at indlæg skal gengives i henhold til deres faktiske ordlyd, fejlfortolkede Rådets afgørelse 2015/1333 og Rådets forordning 2016/44 samt tilsidesatte artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- Det fjerde appelanbringende: Retten gengav beviserne urigtigt, tilsidesatte princippet om, at dokumenter og indlæg skal gengives i henhold til deres faktiske ordlyd, tilsidesatte artikel 36, jf. artikel 53, stk. 1, i statuten for Domstolen samt tilsidesatte artikel 263 TEUF og artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder.

(¹) Rådets afgørelse (FUSP) 2015/1333 af 31.7.2015 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Libyen og om ophævelse af afgørelse 2011/137/FUSP (EUT 2015, L 206, s. 34).

(²) Rådets forordning (EU) 2016/44 af 18.1.2016 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Libyen og om ophævelse af forordning (EU) nr. 204/2011 (EUT 2016, L 12, s. 1).

Appel iværksat den 16. juli 2021 af Ryanair DAC til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tiende Udvidede Afdeling) den 19. maj 2021 i sag T-628/20, Ryanair mod Kommissionen (Spanien; covid-19)

(Sag C-441/21 P)

(2021/C 382/24)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Ryanair DAC (ved advokaterne V. Blanc, E. Vahida og F.-C. Laprévote, abogado S. Rating og dikigoros I.G. Metaxas-Maranghidis)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Kongeriget Spanien og den Franske Republik

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Kommissionens afgørelse C(2020) 5414 final af 31. juli 2020 vedrørende statsstøtte SA.57659 (2020/N) — Spanien — covid-19 — Rekapitaliseringsfond annulleres i overensstemmelse med artikel 263 TEUF og 264 TEUF.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale de af Ryanair afholdte omkostninger, og det pålægges intervenienterne i første instans og i denne appelsag (hvis der er sådanne) at bære deres egne omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for appellen fremsat seks anbringender.

Det første anbringende vedrører den omstændighed, at Retten begik en retlig fejl, da den forkastede appellants anbringende om, at princippet om forbud mod forskelsbehandling med urette var blevet tilsidesat.

Det andet anbringende vedrører det forhold, at Retten begik en retlig fejl og foretog en åbenbart urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder vedrørende appellants anbringende om tilsidesættelse af etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser.

Det tredje anbringende omhandler den omstændighed, at Retten begik en retlig fejl og foretog en åbenbart urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, da den forkastede appellants anbringende om, at forpligtelsen til at foretage en afvejning var blevet tilsidesat.

Det fjerde anbringende vedrører det forhold, at Retten begik en retlig fejl og anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved kvalificeringen af støtten som en støtteordning.

Det femte anbringende omhandler den omstændighed, at Retten begik en retlig fejl og foretog en åbenbart urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder vedrørende Kommissionens undladelse af at indlede en formel undersøgelsesprocedure.

Det sjette anbringende vedrører det forhold, at Retten begik en retlig fejl og foretog en åbenbart urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder vedrørende Kommissionens manglende begrundelse.

Appel iværksat den 15. juli 2021 af ITD, Brancheorganisation for den danske vejgodstransport A/S og Danske Fragtmænd A/S til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 5. maj 2021 i sag T-561/18, ITD og Danske Fragtmænd mod Kommissionen

(Sag C-442/21 P)

(2021/C 382/25)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: ITD, Brancheorganisation for den danske vejgodstransport A/S og Danske Fragtmænd A/S (ved advokat L. Sandberg-Mørch)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Jørgen Jensen Distribution A/S, Dansk Distribution A/S og Kongeriget Danmark

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 5. maj 2021 i sag T-561/18 ophæves i det omfang, at appellanternes anbringender om, at Kommissionen stødte på alvorlige vanskeligheder ved konklusionen om, at kompensationen for opfyldelse af befordringspligten udgør statsstøtte, der er forenelig med det indre marked, blev forkastet, at Kommissionen stod over for alvorlige vanskeligheder, da den fastslog, at den offentlige statsgaranti var eksisterende støtte, og at Kommissionen ligeledes stod over for alvorlige vanskeligheder med hensyn til sin bedømmelse af den urigtige fordeling af omkostningerne.
- Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale appellanternes omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. For det første begik Retten en retlig fejl og gengav de faktiske omstændigheder urigtigt, da den fastslog, at Kommissionen ikke stod over for alvorlige vanskeligheder med hensyn til, at de immaterielle fordele (der bestod i omdømme og tilstedeværelse), som Post Danmark fik gavn af som følge af befordringspligten, blev udelukket fra NAC.
2. For det andet begik Retten en retlig fejl, da den fastslog, at Kommissionen ikke stod over for alvorlige vanskeligheder, da den fandt, at støtten var forenelig med det indre marked på grundlag af rammebestemmelserne for tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, idet støtten blev ydet for opfyldelse af befordringspligten, men derefter godkendte støtte til omkostninger i forbindelse med afskedigelse af ansatte som led i omdannelsen/omstruktureringen af Post Danmark.
3. For det tredje foreligger der en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF og artikel 108, stk. 2, TEUF, idet Retten begik en retlig fejl, da den konkluderede, at Kommissionen ikke oplevede alvorlige vanskeligheder, da den fastslog, at den omstændighed, at Post Danmark havde henført en for stor del af de fælles omkostninger til befordringspligten, ikke udgør statsstøtte.

Appellanterne har anført, at Rettens fejlagtige konklusion er baseret på to retlige fejl, som gøres gældende i to underanbringender:

- a. Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at § 4, stk. 4, litra c), i regnskabsreglementet af 2006 og § 4, stk. 3, litra c), regnskabsreglementet af 2011 udelukkende er en specifik anvendelse af de principper, der er fastsat i § 4, stk. 4, litra a), og § 4, stk. 4, litra b), i regnskabsreglementet af 2006 og regnskabsreglementet af 2011.
- b. Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at den omstændighed, at Post Danmarks fordeling af de fælles omkostninger er korrekt, underbygges af det forhold, at Post Danmarks regnskaber har været genstand for regelmæssig kontrol.

Sag anlagt den 16. juli 2021 — Europa-Kommissionen mod Irland

(Sag C-444/21)

(2021/C 382/26)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved C. Hermes og M. Noll-Ehlers, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Irland

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 4, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽¹⁾ (herefter »direktivet«),
 - ved ikke hurtigst muligt og inden for højst seks år at have udpeget 217 lokaliteter ud af de 423 lokaliteter af fællesskabsbetydning på Irlands område i det atlantiske biogeografiske område, som blev opført i Kommissionens beslutning 2004/813/EF af 7. december 2004 ⁽²⁾, som ajourført ved Kommissionens beslutning 2008/23/EF af 12. november 2007 ⁽³⁾ og Kommissionens beslutning 2009/96/EF af 12. december 2008 ⁽⁴⁾, som særlige bevaringsområder,
 - ved ikke at have fastsat lokalitetsspecifikke detaljerede bevaringsmålsætninger for 140 lokaliteter ud af de 423 lokaliteter, som er opført i de førnævnte beslutninger fra Kommissionen,
 - og ved ikke at have iværksat de nødvendige bevaringsforanstaltninger, der opfylder de økologiske behov for naturtyperne i bilag I og arterne i bilag II til direktivet for nogen af de 423 lokaliteter, der er opført i de førnævnte beslutninger fra Kommissionen.
- Irland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen finder, at Irland ikke har oprettet og forvaltet medlemsstatens Natura 2000-net i overensstemmelse med de lovkraft, som er fastsat i direktivet.

For det første har Irland tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivets artikel 4, stk. 4, ved ikke hurtigst muligt og inden for højst seks år at have udpeget alle de 423 lokaliteter, som opført i de førnævnte beslutninger fra Kommissionen som særlige bevaringsområder. Denne undladelse vedrørte 217 lokaliteter ved udgangen af den periode, der er fastsat i den supplerende begrundede udtalelse.

For det andet har Irland tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivets artikel 4, stk. 4, ved ikke at fastsætte lokalitetsspecifikke bevaringsmålsætninger for hver af de omhandlede 423 lokaliteter. Denne undladelse vedrørte 140 lokaliteter ved udgangen af den periode, der er fastsat i den supplerende begrundede udtalelse.

For det tredje har Irland ikke iværksat de i direktivets artikel 6, stk. 1, omhandlede nødvendige bevaringsforanstaltninger, der opfylder de økologiske behov for naturtyperne i bilag I og arterne i bilag II for de 423 lokaliteter, der er berørt af denne tilsidesættelse. Irlands praksis for så vidt angår bevaringsforanstaltningerne har ført til en situation, i hvilken der for ingen af de 423 lokaliteter, som er berørt af denne tilsidesættelse ved udgangen af den periode, der er fastsat i den supplerende begrundede udtalelse, var iværksat bevaringsforanstaltninger i overensstemmelse med lovkraftene i direktivets artikel 6, stk. 1. For mange lokaliteter var der ikke iværksat nogen bevaringsforanstaltninger overhovedet. For andre lokaliteter var der kun iværksat bevaringsforanstaltninger for en undergruppe af de relevante naturtyper i bilag I og de arter i bilag II, der findes på lokaliteterne. Et stort antal lokaliteter manglede ligeledes bevaringsforanstaltninger baseret på tydeligt definerede lokalitetsspecifikke bevaringsmålsætninger. Endvidere har Irland foretaget en generel og vedvarende tilsidesættelse af forpligtelsen i direktivets artikel 6, stk. 1, ved at iværksætte bevaringsforanstaltninger, som ikke er tilstrækkeligt præcise og detaljerede og som ikke forholder sig til alle betydelige belastninger og trusler.

⁽¹⁾ EFT 1992, L 206, s. 7.

⁽²⁾ Kommissionens beslutning 2004/813/EF af 7.12.2004 om vedtagelse af listen over lokaliteter af fællesskabsbetydning i det atlantiske biogeografiske område i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF (EUT 2004, L 387, s. 1).

⁽³⁾ Kommissionens beslutning 2008/23/EF af 12.11.2007 om vedtagelse af den første ajourførte liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning i det atlantiske biogeografiske område i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF (EUT 2008, L 12, s. 1).

⁽⁴⁾ Kommissionens beslutning 2009/96/EF af 12.12.2008 om vedtagelse af den anden ajourførte liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning i det atlantiske biogeografiske område i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF (EUT 2009, L 43, s. 466).

Appel iværksat den 22. juli 2021 af Engie Global LNG Holding Sàrl, Engie Invest International SA og Engie SA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Udvidede Afdeling) den 12. maj 2021 i de forenede sager T-516/18 og T-525/18, Storhertugdømmet Luxembourg m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-454/21 P)

(2021/C 382/27)

Processprog: fransk

Parter

Appellanter: Engie Global LNG Holding Sàrl, Engie Invest International SA og Engie SA (ved advocats C. Rydzynski, B Le Bret, M. Struys og F. Pili)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Det fastslås, at nærværende appel kan antages til realitetsbehandling, og at der er grundlag herfor.
- Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 12. maj 2021 i de forenede sager T-516/18 og T-525/18, Luxembourg og Engie Global LNG Holding m.fl. mod Kommissionen, ophæves.
- Der træffes endelig afgørelse vedrørende realiteten i overensstemmelse med artikel 61 i statuten for Domstolen og principalt gives Engie medhold i de påstande, som dette selskab nedlagde i første instans, eller subsidiært annulleres artikel 2 i Kommissionens afgørelse (EU) 2019/421 af 20. juni 2018 om statsstøtte SA.44888 (2016/C) (ex 2016/NN) iværksat af Luxembourg til fordel for Engie (EUT 2019, L 78, s. 1), for så vidt som den pålægger en tilbagesøgning af støtten.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har Engie Global LNG Holding, Engie Invest International og Engie fremsat tre anbringender.

Ifølge appellanterne begik Retten retlige fejl og foretog urigtige gengivelser af de faktiske omstændigheder ved definitionen af en snæver referenceramme (i) ved at udelukke moder-datterselskabsdirektivet ved definitionen af denne referenceramme, (ii) ved at skabe en forbindelse mellem artikel 164 og 166 i Luxembourgs indkomstskattelov, (iii) ved at fastslå, at ZORA-tilvæksten udgjorde udlodning af overskud og (iv) ved at fastslå, at de omhandlede forhåndstilsagn fra skattemyndighederne gav en selektiv fordel.

Desuden begik Retten retlige fejl og gengav de faktiske omstændigheder urigtigt ved godtgørelsen af forekomsten af en selektiv fordel henset til den luxembourgske bestemmelse om misbrug af rettigheder (i) hvad angår den anvendte referenceramme, (ii) ved identificeringen af en selektiv fordel og (iii) ved fortolkningen af luxembourgsk ret.

Som følge af det første og det andet anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten begik retlige fejl ved at forkaste appellanternes argumenter fremført i forbindelse med annullationssøgsmålet med hensyn til Kommissionens begrænsede kompetence i medfør af artikel 2 TEUF — 5 TEUF vedrørende fordelingen af kompetencerne mellem Den Europæiske Union og medlemsstaterne, sammenholdt med artikel 113 TEUF — 117 TEUF.

Endelig er den af Retten pålagte tilbagesøgning af støtten i strid med retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

Appel iværksat den 2. august 2021 af China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products, Cangzhou Qinghong Foundry Co. Ltd, Botou City Qinghong Foundry Co. Ltd, Lingshou County Boyuan Foundry Co. Ltd, Handan Qunshan Foundry Co. Ltd, Heping Cast Co. Ltd Yi County, Hong Guang Handan Cast Foundry Co. Ltd, Shanxi Yuansheng Casting and Forging Industrial Co. Ltd, Botou City Wangwu Town Tianlong Casting Factory og Tangxian Hongyue Machinery Accessory Foundry Co. Ltd til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) den 19. maj 2021 i sag T-254/18, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-478/21 P)

(2021/C 382/28)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME), Cangzhou Qinghong Foundry Co. Ltd, Botou City Qinghong Foundry Co. Ltd, Lingshou County Boyuan Foundry Co. Ltd, Handan Qunshan Foundry Co. Ltd, Heping Cast Co. Ltd Yi County, Hong Guang Handan Cast Foundry Co. Ltd, Shanxi Yuansheng Casting and Forging Industrial Co. Ltd, Botou City Wangwu Town Tianlong Casting Factory og Tangxian Hongyue Machinery Accessory Foundry Co. Ltd (ved advokato R. Antonini og avocats E. Monard og B. Maniatis)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, EJ Picardie, Fondatel Lecomte, Fonderies Dechaumont, Fundiciones de Odena, SA, Heinrich Meier Eisengießerei GmbH & Co. KG, Saint-Gobain Construction Products UK Ltd, Saint-Gobain Pam og Ulefos Oy

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Appellanterne gives medhold i deres påstande for Retten, og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/140 af 29. januar 2018 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse varer af støbejern med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om afslutning af undersøgelsen af importen af visse varer af støbejern med oprindelse i Indien⁽¹⁾ annulleres, for så vidt som den vedrører CCCME, de enkelte selskaber og de berørte medlemmer, og
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne for Retten og for Domstolen, herunder appellanternes omkostninger, og intervenienterne tilpligtes at bære deres egne omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første appelanbringende: Retten begik en fejl ved ikke at fastslå, at der forelå en tilsidesættelse af grundforordningens⁽²⁾ artikel 3, stk. 2, 3, 5, 6 og 7 og af princippet om god forvaltningsskik med hensyn til importoplysningerne.

Andet appelanbringende: Retten begik en retlig fejl ved ikke at fastslå, at der forelå en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3, 5, 6 og 7 og af princippet om god forvaltningsskik, eftersom Kommissionen ikke støttede sine konklusioner vedrørende skade og årsag på positivt bevismateriale og en objektiv undersøgelse.

Tredje appelanbringende: Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at en segmentopdelte analyse var uforholdsmæssig med henblik på at opfylde forpligtelserne i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7.

Fjerde appelanbringende: Retten begik en retlig fejl ved ikke at fastslå, at der forelå en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, med hensyn til fraværet af prisunderbud for en del af salget i EU.

Femte appelanbringende: Retten anvendte et fejlagtig retligt kriterium ved at fastslå, at det tredje anbringende delvist skulle afvises. Retten begik en fejl ved ikke at fastslå, at der forelå en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 7, artikel 19, stk. 1 og 2, og artikel 20, stk. 2 og 4, samt af retten til forsvar vedrørende kravet om at fremlægge væsentlige faktiske omstændigheder og betragtninger.

⁽¹⁾ EUT 2018, L 25, s. 6.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8.6.2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21).

Kendelse afsagt af Domstolens præsiden 25. juni 2021 — Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-345/20) ⁽¹⁾

(2021/C 382/29)

Processprog: portugisisk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 329 af 5.10.2020.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 17. juni 2021 — Deutsche Lufthansa AG mod LE (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Köln — Tyskland)

(Sag C-629/20) ⁽¹⁾

(2021/C 382/30)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 72 af 1.3.2021

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 21. juni 2021 — AX mod Deutsche Lufthansa AG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Köln — Tyskland)

(Sag C-9/21) ⁽¹⁾

(2021/C 382/31)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 88 af 15.3.2021.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. juni 2021 — flightright GmbH mod Ryanair DAC (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Hamburg — Tyskland)

(Sag C-37/21) ⁽¹⁾

(2021/C 382/32)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 163 af 3.5.2021.

**Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18. juni 2021 — Deutsche Lufthansa AG mod BC
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Köln — Tyskland)**

(Sag C-106/21) ⁽¹⁾

(2021/C 382/33)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 182 af 10.5.2021.

**Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 24. juni 2021 — Nokia Technologies Oy mod Daimler
AG, med deltagelse af Continental Automotive GmbH m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra
Landgericht Düsseldorf — Tyskland)**

(Sag C-182/21) ⁽¹⁾

(2021/C 382/34)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 252 af 28.6.2021.

RET TEN

Rettens kendelse af 12. juli 2021 — Ryanair og Laudamotion mod Kommissionen

(Sag T-866/19) ⁽¹⁾

(Annullationsøgsmål – lufttransport – forordning (EF) nr. 1008/2008 – regler om trafikfordeling mellem lufthavnene Schiphol og Lelystad – prioritering af Lelystad-lufthavnen ved tildeling af afgang- og ankomsttidspunkter – regelfastsættende retsakt, som omfatter gennemførelsesforanstaltninger – ikke individuelt berørt – afvisning)

(2021/C 382/35)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Ryanair DAC (Swords, Irland), Laudamotion GmbH (Schwechat, Østrig) (ved advokaterne E. Vahida og I.-G. Metaxas Maranghidis)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved V. Di Bucci og W. Mölls, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2019/1585 af 24. september 2019 om fastsættelse af trafikfordelingsregler i henhold til artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1008/2008 for lufthavnene Amsterdam Schiphol og Amsterdam Lelystad (EUT 2019, L 246, s. 24).

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) Det er ufornuddent at træffe afgørelse om Kongeriget Nederlandenes anmodning om intervention.
- 3) Ryanair DAC og Laudamotion GmbH bærer deres egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.
- 4) Kongeriget Nederlandene bærer sine egne omkostninger i forbindelse med anmodningen om intervention.

⁽¹⁾ EUT C 68 af 2.3.2020.

Rettens kendelse af 14. juli 2021 — AI mod ECDC

(Sag T-79/20) ⁽¹⁾

(Annullations- og erstatningssøgsmål – personalesag – ansatte ved ECDC – psykisk chikane – vedtægtens artikel 12a – ærekrænkelse – ansøgning om bistand – vedtægtens artikel 24 – afslag på ansøgningen – retten til at blive hørt – intet prima facie-bevis – omsorgspligt – åbenbart, at søgsmålet delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er retligt ugrundet)

(2021/C 382/36)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: AI (ved advokaterne L. Levi og A. Champetier)

Sagsøgt: Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme (ECDC) (ved A. Iber og J. Mannheim, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne D. Waelbroeck og A. Duron)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 270 TEUF med påstand dels om annullation af ECDC's afgørelse af 5. april 2019 om afslag på den ansøgning om bistand, som sagsøgeren havde indgivet den 10. april 2018, og, om fornødent, af ECDC's afgørelse af 4. november 2019 om afslag på klagen over afgørelsen af 5. april 2019, dels om erstatning for det tab, som sagsøgeren angiveligt har lidt.

Konklusion

- 1) Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme frifindes.
- 2) AI betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 129 af 20.4.2020.

Rettens kendelse af 15. juli 2021 — Roxtec mod EUIPO — Wallmax (Gengivelse af en orange firkant, der indeholder syv sorte koncentriske cirkler)

(Sag T-455/20) ⁽¹⁾

[EU-varemærker – ugyldighedssag – EU-figurmærke, der gengiver en orange firkant, der indeholder syv sorte koncentriske cirkler – absolut registreringshindring – tegn, som udelukkende består af en udformning af varen, som er nødvendig for at opnå et teknisk resultat – artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii), i forordning (EU) 2017/1001]]

(2021/C 382/37)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Roxtec AB (Karlskrona, Sverige) (ved advokaterne J. Olsson og J. Adamsson)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved V. Ruzek, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Wallmax Srl (Milano, Italien) (ved advokaterne A. Bergmann, F. Ferrari og L. Goglia)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 20. april 2020 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 2385/2018-2) vedrørende en ugyldighedssag mellem Wallmax og Roxtec.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes
- 2) Roxtec AB bærer sine egne omkostninger og betaler de af EUIPO afholdte omkostninger.
- 3) Wallmax Srl. betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 304 af 14.9.2020.

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 12. juli 2021 — Jalkh mod Parlamentet**(Sag T-230/21 R)****(Særlige rettergangsformer – regler for institutionerne – medlem af Europa-Parlamentet – privilegier og immuniteter – ophævelse af parlamentarisk immunitet – begæring om udsættelse af gennemførelse – ingen uopsættelighed)**

(2021/C 382/38)

Processprog: fransk

Parter*Sagsøger:* Jean François Jalkh (Gretz-Armainvilliers, Frankrig) (ved advokat F. Wagner)*Sagsøgt:* Europa-Parlamentet (ved N. Lorenz og A.-M. Dumbrăvan, som befuldmægtigede)**Sagens genstand**

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 278 TEUF med påstand om udsættelse af gennemførelsen af Parlamentets afgørelse P9_TA(2021)0092 af 25. marts 2021 vedrørende anmodningen om ophævelse af sagsøgerens immunitet [2020/2110 (IMM)].

Konklusion

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
- 2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Sag anlagt den 30. juli 2021 — Natixis mod Kommissionen**(Sag T-449/21)**

(2021/C 382/39)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* Natixis (Paris, Frankrig) (ved barrister-at-law J. Stratford og advokat J.-J. Lemonnier)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen**Sagsøgerens påstande**

- Kommissionens afgørelse C(2021) 3489 final af 20. maj 2021 vedrørende en procedure i henhold til artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 i sag AT.40324: Europæiske statsobligationer (herefter »den anfægtede afgørelse«) annulleres i sin helhed, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne og andre omkostninger og udgifter i sagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Det første anbringende vedrører den omstændighed, at Kommissionen ikke havde en berettiget interesse i at vedtage den anfægtede afgørelse som omhandlet i sidste punktum i artikel 7, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 ⁽¹⁾.

2. Det andet anbringende omhandler det forhold, at der er sket en tilsidesættelse af a) sagsøgerens ret til forsvar, b) artikel 27, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 og/eller c) artikel 10, stk. 1, og artikel 11, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004/EF⁽¹⁾.
- Sagsøgeren har anført, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse påberåbte sig retsvirkningerne og de afskrækkende virkninger udledt af en konstatering af en overtrædelse til støtte for dens fastslåelse af en berettiget interesse; selv om dette ikke var en indsigelse, som blev fremsat for sagsøgeren, og som denne havde mulighed for at fremsætte relevante bemærkninger til.
3. Det tredje anbringende vedrører den omstændighed, at den anfægtede afgørelse var behæftet med en utilstrækkelig begrundelse og/eller var uberettiget. Sagsøgeren har videre anført, at:
- såfremt det måtte fastslås, at der var en berettiget interesse (hvilket sagsøgeren har anfægtet) i fastslåelsen af en overtrædelse i forhold til sagsøgeren, gav Kommissionen ikke nogen tilstrækkelig begrundelse for udøvelsen af sit skøn i forbindelse med denne fastslåelse.
 - udøvelsen af Kommissionens skøn var i strid med proportionalitetsprincippet, fordi den anfægtede afgørelse var unødvendig med henblik på at opnå formålet om en effektiv gennemførelse af konkurrenceretten, og de ulemper, som en fastslåelse af en overtrædelse indebar for sagsøgeren, var uforholdsmæssige med henblik på dette formål.
- Hvis der gives medhold i nogle eller alle af det første, det andet og/eller det tredje anbringende, har sagsøgeren anført, at den anfægtede afgørelse skal annulleres i sin helhed. Sagsøgeren har imidlertid, i det omfang det er nødvendigt, fremsat et yderligere anbringende.
4. Det fjerde anbringende vedrører det forhold, at den anfægtede afgørelses artikel 3 savnede grundlag, fordi Kommissionen:
- overskred sine beføjelser ved at pålægge et ophør af overtrædelsen og et forbud mod en genoptagelse heraf under omstændigheder, hvor overtrædelsen var ophørt;
 - anvendte en omvendt bevisbyrde i strid med uskyldsformodningen, for så vidt som den udøvede sine beføjelser, fordi den ikke kunne være sikker på, at overtrædelsen var ophørt.
 - begik en fejl med hensyn til de faktiske omstændigheder, da den konkluderede, at overtrædelsen, for sagsøgerens vedkommende og/eller i det hele, ikke var ophørt og/eller
 - handlede på en uforholdsmæssig måde, fordi det hverken var nødvendigt eller berettiget for Kommissionen at udøve sine beføjelser for at forhindre sagsøgerens overtrædelse af konkurrenceretten.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003, L 1, s. 1).

(²) Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004 af 7.4.2004 om Kommissionens gennemførelse af procedurer i henhold til EF-traktatens artikel 81 og 82 (EUT 2004, L 123, s. 18).

Sag anlagt den 2. august 2021 — Quantic Dream mod EUIPO — Quentia (Q)

(Sag T-458/21)

(2021/C 382/40)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Quantic Dream (Paris, Frankrig) (ved advokat A. Grolée)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Quentia GmbH (Gersthofen, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Quantic Dream

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket Q — registreringsansøgning nr. 18 069 734

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 2. juni 2021 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 2070/2020-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Ved omgørelse forkastes indsigelse nr. B 3 092 566 mod registrering af EU-varemærkeansøgning Q, nr. 18 069 734, af 21. maj 2019.
- EUIPO og/eller Quentia GmbH tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger forbundet med sagens behandling ved EUIPO og for Retten.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 71, stk. 1, litra a), i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/625
- Tilsidesættelse af artikel 7 TEUF
- Tilsidesættelse af artikel 58a i Statutten for Domstolen
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 3. august 2021 — Calrose Rice mod EUIPO — Ricegrowers (Sunwhite)

(Sag T-459/21)

(2021/C 382/41)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Calrose Rice (Sofia, Bulgarien) (ved advokat H. Raychev)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appellkammeret: Ricegrowers Ltd (Leeton, New South Wales, Australien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Calrose Rice

Det omtvistede varemærke: Ansøgning EU-figurmærket Sunwhite — registreringsansøgning nr. 18 115 808

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 4. juni 2021 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 2465/2020 4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres og EU-varemærkeansøgning nr. 18 115 808 hjemvises til EUIPO med henblik på at den fremmes til registrering.

- EUIPO og intervenienten i denne sag tilpligtes at bære deres egne omkostninger og at betale de af sagsøgeren afholdt omkostninger i forbindelse med sagens behandling for Retten og ved Fjerde Appellkammer.

Anbringender

- Appellkammeret lagde med urette til grund, at sagsøgeren i sin begrundelse for klagen havde medgivet, at varerne i klasse 30 er af samme art
- Appellkammeret konkluderede med urette, at tegnene har alle deres bestanddele til fælles
- Vedrørende sammenligningen af tegnene var det med urette, at appellkammeret begrænsede sin konklusioner til, eller udelukkende fokuserede dem på, tegnenes ordbestanddele
- Appellkammeret undlod at tage den visuelle forskel mellem mærkerne tilstrækkeligt i betragtning og drog udelukkende generelle konklusioner i denne henseende uden konkret begrundelse.

Sag anlagt den 4. august 2021 — Ionfarma mod EUIPO — LG Electronics (AION)

(Sag T-465/21)

(2021/C 382/42)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Ionfarma, SL (Barcelona, Spanien) (ved advokat S. Correa Rodríguez)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appellkammeret: LG Electronics, Inc. (Seoul, Syd Korea)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: LG Electronics, Inc.

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket AION — registreringsansøgning nr. 17 892 367

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 25. maj 2021 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 2223/2020-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres og EU-varemærkeansøgning nr. 17 892 367, AION, afslås for alle varer.
- EUIPO og LG Electronics, såfremt sidstnævnte intervenserer i sagen for Retten, tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 4. august 2021 — Baumberger mod EUIPO — Nube (Lío)**(Sag T-466/21)**

(2021/C 382/43)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter**

Sagsøger: Dino Baumberger (Wesel, Tyskland) (ved advokaterne J. Fusbahn og D. Dawirs)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Nube, SL (Ibiza, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Dino Baumberger

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket Lío i farverne gylden gul og sort — EU-varemærke nr. 14 194 872

Sagen for EUIPO: Fortabelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 2. juni 2021 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 1221/2020-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, og følgelig annulleres indsigelsesafdelingens afgørelse af 28. april 2020 (Ugyldighedssag nr. 000025762 C).
- Ugyldighedsbegæringen forkastes og den anfægtede varemærkereгистраering nr. 14 194 872 forbliver registreret.
- EUIPO og Nube SL tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 4. august 2021 — DBM Videovertrieb mod EUIPO — Nube (Lío)**(Sag T-467/21)**

(2021/C 382/44)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter**

Sagsøger: DBM Videovertrieb GmbH (Wesel, Tyskland) (ved advokaterne J. Fusbahn og D. Dawirs)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Nube, SL (Ibiza, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: DBM Videovertrieb GmbH

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket Lío i farverne gylden gul og sort — EU-varemærke nr. 17 225 939

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 2. juni 2021 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 1220/2020-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, og følgelig annulleres indsigelsesafdelingens afgørelse af 28. april 2020 (Ugyldighedssag nr. 000025781 C).
- Ugyldighedsbegæringen forkastes og den anfægtede varemærkeregistriering nr. 17 225 939 forbliver registreret.
- EUIPO og Nube, SL tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 4. august 2021 — RTE mod ACER

(Sag T-472/21)

(2021/C 382/45)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: RTE Réseau de transport de l'électricité (Paris, Frankrig) (ved advokat M. Levitt, solicitor B. Byrne og advokat D. Vasbeck)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse A-001-2021 (konsolideret) af 28. maj 2021 (herefter »afgørelsen«) fra sagsøgtens klagenævn, hvorved sagsøgtens afgørelse 30/2020 af 30. november 2020 blev opretholdt, annulleres for så vidt som den vedrører sagsøgeren
- Sagsøgeren gives medhold i den klage, som virksomheden indgav til sagsøgtens klagenævn, og
- ACER tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om, at afgørelsen er behæftet med en retlig fejl, idet sagsøgtens klagenævn ved at opretholde sagsøgtens afgørelse 30/2020 af 30. november 2020 ulovligt udvidede anvendelsesområdet for artikel 16, stk. 13, i el-forordningen⁽¹⁾, og artikel 74 i forordning (EU) 2015/1222⁽²⁾, og tilsidesatte det grundlæggende princip om kompetencetildeling, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, TEU.

2. Andet anbringende om, at afgørelsen er behæftet med en retlig fejl, eftersom sagsøgtens klagenævn fortolkede den relevante retlige ramme forkert og undlod at foretage en korrekt anvendelse af krævede parameter med henblik på at vedtage en fælles metodologi til fordeling af udgifterne til belastningsomfordeling og modkøb for den centrale kapacitetsberegningregion.
3. Tredje anbringende om, at afgørelsen tilsidesætter princippet om god forvaltningsskik og begrundelsespligten, og at de retlige forpligtelser, der påhviler sagsøgtens klagenævn i sin egenskab af klageorgan, ikke er opfyldt i afgørelsen.
4. Fjerde anbringende om, at afgørelsen er behæftet med en retlig fejl, eftersom sagsøgtens klagenævn foretog en urigtig fortolkning og anvendelse af forordningens⁽¹⁾ artikel 3 og relaterede bestemmelser og principper i EU-retten, der omhandler de sprog, som sagsøgte skal affatte sine afgørelser på, herunder artikel 342 TEUF, artikel 3, stk. 3, TEU, artikel 22 i EU-chartret om grundlæggende rettigheder, artikel 44, stk. 1, i ACER-forordningen⁽²⁾, retssikkerhedsprincippet og retten til forsvar.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/943 af 5.6.2019 om det indre marked for elektricitet (EUT 2019, L 158, s. 54).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EU) 2015/1222 af 24.7.2015 om fastsættelse af retningslinjer for kapacitetstildeling og håndtering af kapacitetsbegrænsninger (EUT 2015, L 197, s. 24).

⁽³⁾ Rådets forordning nr. 1 om den ordning, der skal gælde for Det europæiske økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 1958, P 17, s. 385), senest ændret ved Rådets forordning af 13.5.2013 (EUT 2013, L 158, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/942 af 5.6.2019 om oprettelse af Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (EUT 2019, L 158, s. 22).

Sag anlagt den 4. august 2021 — Schenk Italia mod EUIPO — Consorzio per la tutela dei vini Valpolicella (AMICONE)

(Sag T-474/21)

(2021/C 382/46)

Stævningen er affattet på italiensk

Parter

Sagsøger: Schenk Italia SpA (Ora, Italien) (ved advokaterne D. Caneva og M. Lucchini)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Consorzio per la tutela dei vini Valpolicella (San Pietro in Cariano, Italien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Schenk Italia SpA

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket AMICONE — EU-varemærkeregistrering nr. 11 005 725

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 10. juni 2021 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 2885/2019-2)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

- Det fastslås, at EU-varemærket AMICONE nr. 11 005 725 ikke udgør en antydning af den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Amarone della Valpolicella« som omhandlet i artikel 103, stk. 2, litra b), i forordning (EU) nr. 1308/2013 ⁽¹⁾, at ingen af de absolutte eller relative ugyldighedsgrunde, som Consorzio per la tutela dei vini Valpolicella har påberåbt sig, foreligger, og at varemærket derfor er gyldigt.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de omkostninger, der er afholdt af Consorzio per la tutela dei vini Valpolicella og af eventuelle andre intervenienter.

Anbringender

- Fejlagtig identificering af den meningsbærende del af den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Amarone della Valpolicella« ved anvendelsen af artikel 103, stk. 2, litra b), i forordning (EU) nr. 1308/2013.
- Fejlagtig anvendelse af artikel 103, stk. 2, litra b), i forordning (EU) nr. 1308/2013 for så vidt som det blev fastslået, at det anfægtede varemærke udgør en antydning af den beskyttede oprindelsesbetegnelse.
- Fejlagtig anvendelse af artikel 95, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, sammenholdt med artikel 27, stk. 4, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/625.
- Varemærket AMICONE er ikke omfattet af nogen af de andre absolutte eller relative ugyldighedsgrunde, som Consorzio per la tutela dei vini Valpolicella har påberåbt sig.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17.12.2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT 2013, L 347, s. 671).

Sag anlagt den 9. august 2021 — Glaxo Group mod EUIPO — Cipla Europe (Formen på en inhalator)

(Sag T-477/21)

(2021/C 382/47)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Glaxo Group Ltd (Brentford, Det Forenede Kongerige) (ved advokaterne T. de Haan og F. Verhoestraete)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Cipla Europe NV (Antwerpen, Belgien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Glaxo Group Ltd

Det omtvistede varemærke: Tredimensionalt EU-varemærke (formen på inhalator) — registreringsansøgning nr. 2 179 562

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 19. maj 2021 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 1835/2016-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og intervenienten tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med sagens behandling for Første Appelkammer ved kontoret.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 94, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 og artikel 41, stk. 2, i EU's charter om grundlæggende rettigheder
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) 40/94
- Tilsidesættelse af artikel 52, stk. 2, i Rådets forordning (EU) 207/2009.

Sag anlagt den 9. august 2021 — Les Éditions P. Amaury v EUIPO — Golden Balls (BALLON D'OR)**(Sag T-478/21)**

(2021/C 382/48)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* Les Éditions P. Amaury (Boulogne Billancourt, Frankrig) (ved advokaterne T. de Haan og M. Laborde)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Golden Balls Ltd (London, Det Forenede Kongerige)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Indehaver af det omtvistede varemærke:* Les Éditions P. Amaury*Det omtvistede varemærke:* EU-ordmærket BALLON D'OR — EU-varemærke nr. 4 226 148*Sagen for EUIPO:* Ugyldighedssag*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 7. juni 2021 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1073/2020-4)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres delvist.
- EUIPO og intervenienten tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne afholdt af sagsøgeren i forbindelse med sagens behandling ved Fjerde Appelkammer ved EUIPO.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 51, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 207/2009.

Sag anlagt den 9. august 2021 — TenneT TSO og TenneT TSO mod ACER**(Sag T-482/21)**

(2021/C 382/49)

*Processprog: engelsk***Parter***Sagsøgere:* TenneT TSO (Bayreuth, Tyskland) og TenneT TSO BV (Arnhem, Nederlandene) (ved advokaterne D. Uwer, J. Meinzenbach, P. Rieger, R. Klein og S. Westphal)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER)

Sagsøgernes påstande

- Konsolideret afgørelse A-001-2021 af 28. maj 2021 fra ACER's klagenævn om stadfæstelse af ACER's afgørelse nr. 30/2020 af 30. november 2020 om Core CCR TSOs' forslag til en metode for udgiftsfordeling i forbindelse med belastningsomfordeling og modkøb (RDCTCS) annulleres i det hele.
- ACER tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om, at anvendelsesområdet for den bekræftede metode til fordeling af udgifterne til belastningsomfordeling og modkøb er ulovligt. Ifølge dette anvendelsesområde er principielt »alle« netværkselementer på 220 kilovolt eller mere berettiget til fordeling af udgifterne i overensstemmelse med princippet om, at »forureneren betaler« i henhold til artikel 16, stk. 13, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/943 af 5. juni 2019 om det indre marked for elektricitet. Dette er ulovligt. Anvendelsesområdet for metoden til fordeling af udgifterne skal være i overensstemmelse med kapacitetsberegningsprocessen, hvorefter det kun er teknisk muligt for netværkselementer med en distributionsfaktor for strømoverførsel på mindst 5 % at begrænse handelen på tværs af grænserne og dermed kræve belastningsomfordelings- og modkøbsforanstaltninger, der har grænseoverskridende betydning.

Den anfægtede afgørelse skal annulleres, fordi den navnlig tilsidesætter artikel 16, stk. 13, i forordning 2019/943 og artikel 74, stk. 2 og 4, i Kommissionens forordning (EU) 2015/1222 af 24. juli 2015 om fastsættelse af retningslinjer for kapacitetstildeling og håndtering af kapacitetsbegrænsninger. ACER's klagenævn er af den urigtige opfattelse, at der kræves et retsgrundlag for at udvide en fordeling af udgifterne i medfør af princippet om, at »forureneren betaler« til ligeledes at omfatte netværkselementer med en distributionsfaktor for strømoverførsel på under 5 %. Der foreligger imidlertid ikke et sådant retsgrundlag. En medtagelse af næsten alle netværkselementer i anvendelsesområdet for den pågældende metode udgør endvidere en tilsidesættelse af artikel 74 i forordning 2015/1222, fordi det fører til forkerte incitamenter og ikke er foreneligt med de ved lov pålagte ansvarsområder og forpligtelser for de involverede transmissionssystemoperatører.

2. Andet anbringende om, at den anfægtede afgørelse skal annulleres, fordi klagenævnet på ulovlig vis bekræftede, at det er Power Flow Colouring Method (elektricitetsstrøm (herefter »PFC«), der som flow-opdelingsmetode finder anvendelse på den pågældende metode.

PFC er i strid med formålet med artikel 16, stk. 3, i forordning 2019/943 om fastsættelse af princippet om, at »forureneren betaler«. PFC er ikke baseret på konkrete fysiske strømme, men snarere på virtuelle markedsresultater. Det er imidlertid almindeligt kendt, at fysiske strømme afviger fra markedsresultater. Udfaldet af PFC giver derfor ikke mulighed for på pålidelig vis at identificere den faktiske årsag til den respektive kapacitetsbegrænsning. Som følge heraf fastsætter PFC heller ikke korrekte incitamenter for håndtering af kapacitetsbegrænsninger, afhjælpende foranstaltninger og effektive investeringer, hvilket er i strid med artikel 74 i forordning 2015/1222. Derudover foretog ankenævnet ikke en behørig vurdering af de tekniske aspekter, som indebærer, at PFC'en er ulovlig, og ankenævnet drog usandsynlige konklusioner på grundlag af ubrugelige beviser.

For så vidt angår flow-opdelingen bekræftede klagenævnet også på ulovlig vis konkrete antagelser, som kun gælder for the flow-opdelingsprocessen for HVDC-netværkselementer (High Voltage Direct Current) (højspændingsjævnstrøm). Disse antagelser er konkret ugrundede, strider mod artikel 16, stk. 13, i forordning 2019/943 og indebærer en forøget omkostningsfordeling for HVDC-netværkselementer. Derudover fører disse antagelser til en diskriminerende behandling af HVDC-netværkselementer i forbindelse med vekselstrømsnetværkselementer. Klagenævnet foretog ikke en tilstrækkelig vurdering af disse antagelser med hensyn til HVDC-netværkselementer og drog usandsynlige konklusioner på grundlag af ubrugelige beviser.

3. Tredje anbringende om, at den anfægtede afgørelse skal annulleres, fordi den på ulovlig vis bekræfter en fælles loop flow-tærskel, som ACER har sat til 10 % på grundlag af omkostningsskøn. Dette er i strid med artikel 16, stk. 13, i forordning 2019/943, fordi tærsklen ikke bygger på pålidelige data om det niveau af loop flows, der ville foreligge i mangel af strukturelle kapacitetsbegrænsninger. ACER havde ikke kompetence til at fastsætte en tærskel på 10 %. Tærsklen er ligeledes i strid med artikel 16, stk. 8, i forordning 2019/943, hvorefter transmissionssystemoperatører må anvende op til 30 % til interne strømme, sikkerhedsmargen og loop flows. Derudover bygger afgørelsen fra ACER's klagenævn på faktuelle fejl og fastsætter forkerte incitamenters for netinvesteringer, hvilket er i strid med artikel 74 i forordning 2015/1222. Klagenævnet begik endvidere en retlig fejl ved at lægge til grund, at artikel 16, stk. 3, i forordning 2019/943 kun kræver en loop flow-tærskel for hvert budområde i stedet for hver budområdegrænse.

Retten kendelse af 13. juli 2021 — PZ mod Kommissionen

(Sag T-49/21) ⁽¹⁾

(2021/C 382/50)

Processprog: engelsk

Formanden for Første Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 128 af 12.4.2021.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA